

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 października 2016 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, w sprawie z powództwa J. B., M. R. i H. Y. przeciwko Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta Ł. oraz Uniwersytetowi (...) w Ł. o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, uzgodnił treść księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym w ten sposób, że z prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych księgi wieczystej o numerze (...) nakazał odłączyć działkę ewidencyjną numer (...) o powierzchni 1612 metra kwadratowego, położoną w Ł. przy ulicy (...), i nakazał Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi – XVI Wydziałowi Ksiąg Wieczystych założenie dla tej działki nowej księgi wieczystej, w której w dziale II nakazał wpisać jako właścicieli w następujących udziałach: M. R. w 3/8 (trzech ósmych) części, H. Y. w 3/8 (trzech ósmych) części oraz J. B. w 2/8 (dwóch ósmych) części.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

W księdze wieczystej nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) ((...)) o łącznej powierzchni 0,1721 ha wskazane są dwie działki: 308/30 i 308/34. Działka (...) ma powierzchnię 0,1612 ha. Działka (...) obejmuje swoim obszarem dwie działki (...) o łącznej powierzchni 0,0109 ha. Działki te zostały wydzielone na potrzeby realizacji inwestycji w 2012 roku polegającej na przebudowie ulicy (...). Działki (...) (dawniej działka (...)) stanowią istniejący pas drogi publicznej wzdłuż ulicy (...).

W dziale drugim księgi jako właściciel wpisany jest Skarb Państwa. Przy wpisie jest adnotacja o podstawie wpisu – nr. podstawy wpisu – 9,10. Podstawą wpisu było postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 29 maja 1992 roku wydane w sprawie IV Ns I 164/92 oraz postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 16 września 1992 roku wydane w sprawie IV Ns I 164/92 (o sprostowaniu postanowienia z dnia 29 maja 1992 roku). Nadto wpisano, iż prawo własności wpisane w dziale II księgi wieczystej (...) po odłączeniu z tej księgi przepisano do księgi (...).

W dziale drugim księgi wpisany jest jako użytkownik wieczysty (...). Podstawą wpisu jest wskazana w księdze decyzja Kierownika Urzędu Rejonowego z dnia 13 kwietnia 1993 roku (...).

Dokonując analizy księgi wieczystej Rep. H.. (...), dalej jako KW (...), a następnie KW (...), obecnie księgi objętej sporem (...) oraz zapisów dla działek nr (...), Sąd Rejonowy ustalił, że C. S. i F. G., byli ujawnieni w dawnej księdze wieczystej Rep. H.. (...) jako współwłaściciele nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), składającej się z trzech placów nr 1210 p, 1210 r i 1210 s. (o powierzchni 3026 m²). Te trzy place zostały następnie oznaczone jako działki o nr (...) (pow.191 m) i 308/1 (pow. (...)).

Postanowieniem z dnia 26 lutego 1991 r. Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie sygn. akt V Ns II 312/91 stwierdził, że spadek po C. S. na podstawie ustawy nabyli córka F. G. i wnuk J. B. po 1/2 części każdy z nich. Postanowieniem z dnia 21 lipca 2008 r. spadek po F. H. G. (1) nabyli na podstawie ustawy syn H. Y. oraz córka M. R. po 1/2 części każde z nich.

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 1977 r. Sąd Rejonowy w Łodzi, sygn. akt VII Ns I 1207/77, w sprawie z wniosku Skarbu Państwa – Urzędu Miasta Ł. – Wydziału Finansowego, stwierdził, że Skarb Państwa nabył z dniem 31 grudnia 1955 r. przez przemilczenie własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) o powierzchni 3.026 m², uregulowanej w Księdze Wieczystej (...) w Ł. Nr KW (...) stanowiącej ciąg dalszy rep. hip. Nr (...), a składającej się z placów oznaczonych na planie numerami 1210 S, 1210 R, 1210 P, a na stanowiącym integralną część postanowienia wyrzysie z mapy ewidencji gruntów, sporządzonym 18.12.1975 r. przez Miejskie Przedsiębiorstwo (...) w Ł. – Zakład (...) i wpisanym do składnicy geodezyjnej 6.01.1976 r. za numerem 143 – jako działki oznaczone numerami (...) – w miejsce C. – I. S. H. – F. G.. Po uprawomocnieniu się postanowienia w dniu 4.10.1977 r. (...) Wydział finansowy wniósł o wpisanie Skarbu Państwa w miejsce C. – I. S. i H. – F. G..

Decyzją Nr (...) z dnia 27 marca 1976 r. (...) Zarząd (...) w Ł. przekazał Uniwersytetowi (...) nieodpłatnie użytkowanie na czas nieokreślony nieruchomości zabudowanej, stanowiącej własność Skarbu Państwa, położonej w Ł. przy ul. (...), o powierzchni 3.016 m², uregulowaną w księdze wieczystej KW nr (...), działki (...). Decyzją z dnia 19 grudnia 1988 r. Urząd (...) ustalił cenę gruntu położonego w Ł. przy ul. (...) oznaczonych działkami nr (...) o pow. 3016 m² oddawanego w zarząd Uniwersytetowi (...).

Na podstawie decyzji nr (...) działki (...) zostały przekształcone w działkę o nr (...). W dniu 15 lutego 1995 roku zamknięto księgę wieczystą (...) i nieruchomość opisaną w tej księdze przeniesiono do księgi KW (...). Przeniesiono nieruchomość stanowiącą działkę (...) o pow. (...).

Dokonując analizy księgi wieczystej Rep. H.. (...), dalej jako KW (...), obecnie księgi objętej sporem (...) oraz zapisów dla działek nr (...), Sąd Rejonowy ustalił, że Księga rep. H.. (...) została urządzona dnia 27 lipca 1950 roku, a od dnia 15 lutego 1995 roku dalszym ciągiem dawnej księgi wieczystej rep. hip. (...) jest KW (...).

Działki wskazane w tej księdze 308/2, 309/1 i 255/2 były własnością C. W., S. G., Majty G., M. W., M. vel M. W. i S. W..

Postanowieniem wydanym w dniu 29 maja 1992 r. Sąd Rejonowy w Łodzi IV Wydział Cywilny, sygn. akt I V Ns I 164/92, sprostowanym w dniu 16 września 1992 r., w sprawie z wniosku Urzędu Rejonowego w Ł. o stwierdzenie zasiedzenia, stwierdził, że Skarb Państwa nabył przez zasiedzenie z dniem 1 stycznia 1976 r. nieruchomość o powierzchni 1005 metrów kwadratowych oznaczonych jako działki (...) na mapie wpisanej do ewidencji Zakładu (...) w dniu 6 stycznia 1976 r. za numerem 143, dla której w (...) w Ł. prowadzona jest księga wieczysta KW nr (...) w miejsce C. W., S. G., Majty G., M. W., M. vel M. W. i S. W..

Zatem pierwotnie księga wieczysta KW (...) była prowadzona dla działek (...) które stanowiły własność C. W., S. G., Majty G., M. W., M. vel M. W. i S. W. a następnie własność Skarbu Państwa (mocą postanowienia wydanego w sprawie sygn. akt I V Ns I 164/92, sprostowanego w dniu 16 września 1992 r).

Obecnie w księdze wieczystej (...) (dawnej kw (...)) widnieją jedynie wpisy własności dotyczące dawnych działek (...) gdyż jako podstawę wpisu Skarbu Państwa przedstawiono postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 29 maja 1992 roku sprostowane w dniu 16 września 1992 r. ze sprawy I V Ns I 164/92.

Mimo dołączenia do księgi wieczystej (...) dawnej księgi 771 obejmującej działki (...) nie przepisano podstawy wpisu Skarbu Państwa co do działek objętych kw (...) czyli postanowienia w sprawie sygn. akt VII Ns I 1207/77. Do księgi 2500 dopisano działki (...) z zamkniętej księgi 771 nie przepisując podstawy wpisu.

Po połączeniu nieruchomości z księgi wieczystej (...) i księgi 2500 powstała jedna nieruchomość obejmująca działki (...).

Decyzją z dnia 13 kwietnia 1993 r. Kierownik Urzędu Rejonowego w Ł. orzekł o nieodpłatnym przekazaniu w użytkowanie wieczyste na okres 96 lat Uniwersytetowi (...) nieruchomość zabudowaną o powierzchni 502 m², położoną w Ł. przy ul. (...), stanowiącą własność Skarbu Państwa, posiadającą urządzoną księgę wieczystą KW (...), oznaczoną na mapie do celów prawnych, zaewidencjonowaną w dniu 6 stycznia 1976 r. jako działka nr (...) w obrębie S-6.

W dniu 29 czerwca 1993 roku (...) złożył wniosek do Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi, XX Wydział Ksiąg Wieczystych o odłączenie z KW nr 2500 działek oznaczonych na załączonej mapie do celów prawnych nr 308/4 i 255/2, zaś z KW (...) działki - 308/3 o pow. 3016 m² oraz założenie dla nich nowej księgi wieczystej oraz wnioski o wpis na rzecz (...) prawa użytkowania wieczystego tych działek na podstawie art. 182 ust. 1 Ustawy o szkolnictwie wyższym, załączając :

- a) decyzje o zarządzie nr 462/23/88 i 462/24/88 z 19.12.1988, w których Urząd (...) ustalił cenę gruntu położonego w Ł. przy ul. (...) oznaczonych działkami nr (...) o pow. 3016 m² oddawanego w zarząd Uniwersytetowi (...),
- b) postanowienie z dnia 16.09.1992 r. nr VI Ns I 164/92 o nabyciu przez Skarb Państwa własności działek (...),
- c) decyzję z dnia 13 kwietnia 1993 r. o oddaniu w użytkowanie wieczyste działki (...).

Sąd wieczystoksięgowy dokonał wpisu (...) jako użytkownika wieczystego przedmiotowej nieruchomości.

H. G. (2) i J. B., wnieśli w dniu 14 września 1999 r. skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. akt VII Ns I 1207/77 Sądu Rejonowego w Łodzi zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu. Wnieśli o uchylenie przedmiotowego postanowienia i oddalenie wniosku Urzędu Miasta Ł. w przedmiocie zasiedzenia nieruchomości opuszczonej opisanej w KW (...) o powierzchni 30 arów 85 m²

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2000 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi – I Wydział Cywilny wznowił postępowanie w sprawie VII Ns 1207/77 zakończonej postanowieniem Sądu Rejonowego w Łodzi z dnia 21 czerwca 1977 r. Postanowieniem z dnia 27 listopada 2000 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę do rozpoznania i rozstrzygnięcia Sądowi Okręgowemu w Łodzi.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie sygn. akt II C 17/01 Sąd Okręgowy w Łodzi Wydział II Cywilny oddalił powództwo Skarbu Państwa – Urzędu Miasta Ł. o ustalenie, że Skarb Państwa nabył własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) w drodze przemilczenia. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację w przedmiotowej sprawie.

Wnioskiem z dnia 27 października 2003 r. Skarb Państwa – Prezydent Miasta Ł. wniósł o zasiedzenie na rzecz Skarbu Państwa z dniem 22 czerwca 1987 r. nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) o łącznej powierzchni 3016 m² oznaczona jako działka nr 308/3. Postanowieniem z dnia 11 maja 2006 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi I Wydział Cywilny w sprawie sygn. akt I Ns 308/04 oddalił przedmiotowy wniosek. Postanowieniem z dnia 17 listopada 2006 r. Sąd Okręgowy w Łodzi III Wydział Cywilny w sprawie sygn. akt III Ca 1148/06 oddalił apelację wnioskodawcy.

Postanowieniem z dnia 11 stycznia 2005 roku Sąd Rejonowy XVI Wydział Ksiąg Wieczystych oddalił wniosek J. B. i H. G. (3) o wpisanie prawa własności w księdze wieczystej KW (...).

Pozwem z dnia 16 marca 2007 r. J. B. wniósł o nakazanie pozwanym Uniwersytetowi (...) i Skarbowi Państwa - Prezydentowi Miasta Ł. wydanie nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) stanowiącej działkę gruntu 308/3 o powierzchni 3016 m². Wyrokiem z dnia 28 listopada 2008 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie sygn. akt I C 319/07 oddalił powództwo J. R. o wydanie nieruchomości. Wyrokiem z dnia 7 września 2009 r. Sąd Okręgowy w Łodzi III Wydział Cywilny Odwoławczy w sprawie sygn. akt III Ca 244/09 oddalił apelację powoda w niniejszej sprawie.

Decyzją z dnia 6 marca 2008 roku Wojewoda (...) odmówił wszczęcia postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 13 kwietnia 1993 roku.

Pozwem z dnia 30.08.2010 roku J. B. w sprawie I C 849/10 wystąpił o wydzielenie z księgi wieczystej prowadzonej dla nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) opisanej w księdze wieczystej KW (...) prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych działki (...) o powierzchni 3016 m² i założenie dla niej nowej księgi wieczystej; - wpisanie w dziale II nowo założonej księgi wieczystej M. R. córki A. i F. do 3/8 części, H. Y. syna A. i F. do 3/8 i J. B. syna A. i M. do 2/8 części.

Wyrokiem z dnia 6 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi oddalił powództwo. Wyrokiem z dnia 15 lutego 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację powoda od powyższego wyroku.

Na skutek kasacji powoda Sąd Najwyższy wyrokiem z dnia 25 lipca 2013 roku uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 5 grudnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Łodzi przy ponownym rozpoznaniu sprawy uchylił wyrok Sądu Rejonowego z dnia 6 czerwca 2011 roku wydany w sprawie I C 849/10 i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Sąd uznał, że brak jest udziału wszystkich osób legitymowanych czynnie do wystąpienia z powództwem o uzgodnienie treści księgi wieczystej.

Na skutek zażalenia pozwanych Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 4 września 2014 roku uchylił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 5 grudnia 2013 roku.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi oddalił apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 6 czerwca 2011 roku wydany w sprawie I C 849/10. Jako podstawę oddalenia apelacji wskazano brak legitymacji procesowej czynnej.

Na podstawie decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 19 sierpnia 2013 roku z dawnej działki (...) wydzielone zostały trzy działki : 308/60, 308/62, 308/34. Działki (...) zostały przeniesione do księgi wieczystej (...) i stały się własnością Miasta Ł..

W tych okolicznościach Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że treść żądania powodów opiera się na art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. 2001/124/1361 tekst jedn. ze zm.) i dla takiego żądania właściwa jest droga postępowania cywilnego, a zatem brak jest podstaw do odrzucenia pozwu.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 10 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. 2001/124/1361 tekst jedn. ze zm.) w razie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym osoba, której prawo nie jest wpisane lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia lub ograniczenia, może żądać usunięcia niezgodności. Podstawową przesłanką dla uwzględnienia powództwa o ustalenie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest wykazanie przez powoda, że jego prawo nie zostało wpisane do księgi lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia. Zgodnie z twierdzeniami pozwu w rozpoznawanej sprawie niezgodność między stanem prawnym nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), a rzeczywistym stanem prawnym ma polegać na figurowaniu w księdze wieczystej w/w nieruchomości jako właściciela Skarbu Państwa.

Sąd na wstępie rozważań dokonał analizy legitymacji czynnej powodów. W powołanym orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 roku (k. 323 akt I C 849/10) Sąd Najwyższy odwołał się do orzeczeń które wskazują na legitymację łączną wszystkich podmiotów, których dotyczy wpis dokonany lub ten który w ramach orzeczenia ma być do księgi wprowadzony. (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 grudnia 1988 roku, III CRN 434/88, orzeczenie z dnia 27 lutego 2002 roku III CKN 38/01). Przesądziło to kwestię kto w danej sprawie powinien wystąpić z powództwem. Legitymację tę łączną mają wszyscy właściciele nie wpisani do księgi wieczystej a wywodzący swoje prawa od pierwotnych właścicieli (wpisanych przed Skarbem Państwa). Pierwotni właściciele to C. S. i F. H. G. (4). Spadek po C. S. nabyli: córka F. G. i wnuk J. B.. Spadek po F. H. G. (1) nabyli: syn H. Y. oraz córka M. R.. Tym samym w sprawie zachowana jest prawidłowa legitymacja czynna.

Kolejną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia była podstawa wpisu Skarbu Państwa jako właściciela działki (...). Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie wynika, że Skarb Państwa stał się (...) na skutek przemilczenia z dniem 31 grudnia 1955 r. Skarb Państwa został wpisany do księgi wieczystej (...) jako właściciel tej nieruchomości na podstawie postanowienia z dnia 21 czerwca 1977 r. Sądu Rejonowego w Łodzi wydanego w sprawie sygn. akt VII Ns I 1207/77. Wpis był dokonany na podstawie wniosku Wydziału Finansowego z dnia 4 .10.1977 r. Na podstawie tego wniosku wpisano do księgi wieczystej (...) Skarb Państwa jako właściciela działek objętych tą księgą (255/1 i 308/1) w miejsce

C. S. i F. H. G. (5). Postanowienie o nabyciu przez przemilczenie wydane w sprawie VII Ns I 1207/77 było jedyną podstawą wpisu własności Skarbu Państwa w stosunku do tych działek.

Podstawa ta odpadła gdy wyrokiem z dnia 19 grudnia 2001 r. w sprawie sygn. akt II C 17/01 Sąd Okręgowy w Łodzi na skutek wznowienia postępowania w sprawie VII Ns I 1207/77 oddalił powództwo Skarbu Państwa – Urzędu Miasta Ł. o ustalenie, że Skarb Państwa nabył własność nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) w drodze przemilczenia. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację w przedmiotowej sprawie. Tym samym Skarb Państwa nie był już właścicielem nieruchomości uregulowanej w księdze wieczystej KW (...) obejmującej działki (...) nie miał bowiem tytułu własności. Wniosek Skarbu Państwa o zasiedzenie tej nieruchomości, który został zgłoszony po sprawie II C 17/01 został prawomocnie oddalony. Na dzień dzisiejszy Skarb Państwa nie ma żadnego tytułu do nieruchomości obejmującej dawne działki (...) należące wcześniej do C. S. i F. H. G. (5). Żadnego takiego tytułu Skarb Państwa nie przedstawił. Wobec powyższego wpis Skarbu Państwa jako właściciela w dziale II księgi obejmującej dawne działki (...) jest nieprawidłowy. W tym zakresie jest niezgodność między stanem ujawnionym w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym. Niezgodność ta powinna być usunięta orzeczeniem Sądu w sprawie o uzgodnienie treści księgi wieczystej. Przesądza to o zasadności zgłoszonego powództwa.

Wskazać trzeba, że działki (...) zmieniały numerację i położenie w księdze wieczystej. Początkowo place 1210 (s), 1210 (r), 1210 (p) należące do C. S. i H. G. (2) z S. były w Rep. H.. (...). W 1947 roku dla nieruchomości opisanej jako wskazane place założono księgę wieczystą KW (...). Gdy Skarb Państwa nabył własność tej nieruchomości przez przemilczenie jest to nieruchomość opisana w postanowieniu jako nieruchomość wpisana do księgi wieczystej KW (...) i obejmująca działki (...). Zatem od 1975 roku (jak wskazano w treści postanowienia z 1977 roku) działki te na mapie są oznaczone jako 255/1 i 308/1.

Księgę wieczystą (...) zamknięto w dniu 15 lutego 1995 roku i działki z tej księgi przeniesiono do księgi 2500, w której była uregulowana nieruchomość Narutowicza 61-63. Dalej w aktach księgi wieczystej 2500 jest mapa nr. (...) z dnia 31.09.1993 roku na której działki (...) połączone oznaczono jako działkę (...) o powierzchni 3016 m².

Zgodnie z mapą dla celów prawnych, która powstała w dniu 30 października 2014 roku działka (...) o powierzchni 0,3016 ha opisana w księdze wieczystej (...) na skutek Decyzji Prezydenta Miasta Ł. z dnia 19.08.2013 r. Nr. DAR-UA-V. (...) o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej została oznaczona jako trzy działki: 308/60, 308/62 i 308/34. Działki (...) przeznaczone są pod drogę – ulicę (...). Zostały one przeniesione do innej księgi wieczystej.

W księdze wieczystej Kw (...) (obecnie (...)) z dawnych działek (...) należących pierwotnie do C. S. i H. G. (2) z S. została tylko część tej nieruchomości obejmująca działkę (...) o powierzchni 1 612 m².

W księdze tej jest też uregulowana działka (...) należąca pierwotnie do C. W., S. G., Majty G., M. W., M. vel M. W. i S. W.. Działkę tę Skarb Państwa nabył na mocy postanowienia wydanego w sprawie IV Ns I 164/92 i wpis w księdze wieczystej co do tej działki jest aktualny. Nieprawidłowość wpisu w księdze dotyczy tylko działki (...), co do której nie ma podstaw by wpisany był Skarb Państwa.

Ponieważ wpis prawa własności w księdze wieczystej dotyczyć musi całej nieruchomości objętej księgą to w sytuacji gdy w jednej księdze uregulowane są dwie różne działki mające różnych właścicieli jedyną drogą uregulowania takiej nieprawidłowości jest założenie nowej księgi wieczystej dla jednej z działek i wpisanie własności zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Orzeczenia takie zapadały między innymi w sprawach: wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 26 listopada 2012 roku sprawa I C 1063/12, wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 13 czerwca 2013 roku sprawa II Ca 805/12, wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 stycznia 2015 roku w sprawie II Ca 2066/14.

W przedmiotowej sprawie powodowie są następcami prawnymi pierwotnych właścicieli czyli C. S. i H. G. (2) z S.. Postanowieniem z dnia 26 lutego 1991 r. Sąd Rejonowy w Łodzi w sprawie sygn. akt V Ns II 312/91 stwierdził, że spadek po C. S. na podstawie ustawy nabyli córka F. G. i wnuk J. B. po 1/2 części każdy z nich.

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2008 r. spadek po F. H. G. (1) nabyli na podstawie ustawy syn H. Y. oraz córka M. R. po 1/2 części każde z nich. Tym samym powodowie jako następcy prawni właściciele nieruchomości, po upadku wpisu prawa własności Skarbu Państwa, powinni być wpisani do księgi wieczystej jako jej właściciele w częściach odpowiadających dziedziczeniu udziałów. I tak udział C. S. (1/2) nabyli H. G. (4) (1/2 udziału) i J. B. (1/2 udziału). Udział H. G. (5) (1/2 i 1/4) nabyli H. Y. oraz córka M. R. po 1/2 części. Tym samym udziały w nieruchomości powinny przedstawiać się obecnie następująco: J. B. 2/8, H. Y. 3/8, M. R. 3/8.

Wobec tych ustaleń Sąd w niniejszej sprawie uzgadniając treść księgi wieczystej nakazał odłączenie z księgi (...) działki (...), i założenie dla tej działki nowej księgi wieczystej w której w miejsce Skarbu Państwa wpisani będą w dziale II: J. B. 2/8, H. Y. 3/8, M. R. 3/8.

W tym miejscu Sąd Rejonowy wskazał, że sąd cywilny rozstrzygający niniejszą sprawę opartą na przepisie art. 10 u.k.w.i.h. nie jest władny do założenia samodzielnie księgi, jak wskazała strona powodowa w petitum pozwu, tylko sąd wieczystoksięgowy, bowiem to ten wydział zakłada księgi i z tego względu Sąd w orzeczeniu nakazał założenie nowej księgi wieczystej sądowi wieczystoksięgowemu.

Kolejną kwestią wymagającą rozstrzygnięcia był wpis w księdze (...) dotyczący użytkownika wieczystego. (...) jako użytkownik wieczysty wskazywał, że chroni go rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych, a podstawy wpisu użytkownika wieczystego nie zostały obalone.

Sąd Rejonowy wskazał, że co do działania rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych w danej sprawie co do wpisu użytkownika wieczystego wypowiedział się już Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lipca 2013 roku (wyrok k. 214 akt I C 849/10). Wskazał mianowicie, że rękojmią może chronić nabywcę użytkownika wieczystego na podstawie czynności prawnej natomiast nie chroni nabycia użytkownika wieczystego ex lege. Jak wskazał Sąd Najwyższy w powołanym wyroku dotyczącym tej sprawy, (...) nabył prawo użytkownika wieczystego działki (...) wprost na podstawie art. 182 ust. 1 ustawy o szkolnictwie wyższym. Przesłanką nabycia było pozostawanie gruntu państwowego w zarządzie uczelni w dniu wejścia w życie ustawy. Do powstania tego prawa użytkownika wieczystego nie była potrzebna ani umowa ani decyzja administracyjna. W tej sprawie nie wydano zresztą żadnej decyzji administracyjnej oddającej działkę (...) w użytkowanie wieczyste Uniwersytetowi. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wypadku odpadnięcia podstawy nabycia ex lege prawa użytkownika wieczystego, prawo to nie może skutecznie powstać. Wpis do księgi wieczystej nie ma charakteru konstytutywnego a jedynie deklaracyjny. Literalne brzmienie art. 5 u.k.w.h. wskazuje wprost, że prawo chroni tylko nabycie w drodze czynności prawnej, nie są tą ochroną objęte nabycia z mocy prawa. Stąd też (...) nie mógł bronić się skutecznie z powołaniem na art. 5 u.k.w.h.

(...) jako podstawę swojego prawa do działki (...) (308/34) wskazywał załączoną do odpowiedzi na pozew decyzję z dnia 27 marca 1976 r. o oddaniu Uniwersytetowi (...) w nieodpłatne użytkowanie na czas nieokreślony nieruchomości obejmującej działki (...). Decyzja ta oddawała nieruchomość w nieodpłatne użytkowanie. Natomiast nie mogła dawać prawa użytkownika wieczystego. Podstawą wpisu (...) jako użytkownika wieczystego działki (...) był art.182 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym. Z momentem wejścia w życie tej ustawy zgodnie z art. 182 ust. 1 grunty państwowe pozostające w zarządzie uczelni w dniu wejścia w życie ustawy stają się przedmiotem użytkowania wieczystego uczelni.

Na tej podstawie (...) wystąpił w dniu 29 czerwca 1993 roku z wnioskiem do Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi – XX Wydział Ksiąg Wieczystych o odłączenie z KW nr 2500 działek oznaczonych na załączonej mapie do celów prawnych nr 308/4 i 255/2, zaś z KW (...) działki - 308/3 o pow. 3016 m2 oraz założenie dla nich nowej księgi wieczystej oraz wnioskiem o wpis na rzecz (...) prawa użytkownika wieczystego tych działek na podstawie art. 182 ust. 1 Ustawy o szkolnictwie wyższym. (...) załączył jedynie decyzje potwierdzające oddanie tych działek (308/1 i 255/1) w zarząd czyli :

a). decyzje o zarządzie nr 462/23/88 i 462/24/88 z 19.12.1988 r., w których Urząd (...) ustalił cenę gruntu położonego w Ł. przy ul. (...) oznaczonych działkami nr (...) o pow. 3016 m2 oddawanego w zarząd Uniwersytetowi (...),

b). postanowienie z dnia 16.09.1992 r. nr VI Ns I 164/92 o nabyciu przez Skarb Państwa własności działek (...),

c). decyzję z dnia 13 kwietnia 1993 r. o oddaniu w użytkowanie wieczyste działki (...).

Na podstawie decyzji o oddanie w zarząd Sąd wpisał (...) jako użytkownika wieczystego. Użytkowanie wieczyste powstało z mocy prawa a Sąd wieczystoksięgowy wpisem potwierdził nabycie z mocy prawa. W zakresie działki (...) (dawniej 308/1 i 255/1) podstawą wpisu była decyzja (...) o ustaleniu ceny gruntu za nieruchomości oddaną w zarząd z dnia 19 grudnia 1988 roku i art.182 ust.1 ustawy o szkolnictwie wyższym. Nie było decyzji administracyjnej o oddaniu działki (...) w użytkowanie wieczyste.

Ponieważ podstawą nabycia był art. 182 ustawy Sąd w niniejszej sprawie dokonał oceny czy były podstawy do wpisu użytkowania wieczystego, czyli czy (...) mógł skutecznie nabyć to prawo na podstawie art.182 ustawy.

Wskazać w tym miejscu należy, że właśnie właściwą drogą do uporządkowania kwestii użytkowania wieczystego powstałego na gruncie art. 182 jest powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Droga ta jest jedyna gdyż prawo to nie było poparte żadną decyzją administracyjną, którą można by wzruszać w drodze postępowania administracyjnego. Wskazał tak m.in. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 21 lipca 2006 roku w sprawie I OSK (...), oraz w wyroku z dnia 5 października 2011 roku w sprawie I SA/Wa 463/11, potwierdza to też wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 marca 2013 roku I OSK (...). Warto też wskazać na orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2014 roku wydane w sprawie I CSK 588/13, w której Sąd wskazał na to iż sąd powszechny ma prawo oceniać wystąpienie przesłanek zwrotu nieruchomości skoro ze względu na brzmienie art.182 ust.2 ustawy o szkolnictwie wyższym musi oceniać czy nabycie prawa użytkowania wieczystego nie naruszałoby praw osób trzecich.

Sąd w danej sprawie dokonał więc oceny czy były spełnione przesłanki do nabycia prawa użytkowania wieczystego przez (...) zgodnie z art.182 ustawy. Zdaniem Sądu orzekającego (...) nie mógł skutecznie nabyć tego prawa, gdyż grunt który był w zarządzie (...) nie był gruntem państwowym. Po obaleniu tytułu własności Skarbu Państwa w drodze skargi o wznowienie postępowania uznać należy, że grunt ten nie jest i nigdy nie był w świetle prawa gruntem Skarbu Państwa. Jako taki nie mógł być przedmiotem nabycia użytkowania wieczystego zgodnie z art. 182 ustawy. (...) nie nabył tego prawa z mocy ustawy. Tym samym wpis praw użytkowania wieczystego co do działki objętej sporem nie ma podstawy prawnej. Jako taki mógł być skutecznie usunięty właśnie w drodze powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym.

Z tych też względów Sąd nie dokonał wpisów w zakresie użytkowania wieczystego w nowo założonej księdze wieczystej. Nie było do tego podstaw prawnych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany (...), zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie:

I.1) art. 199 § 1 pkt 1 w zw. z art. 1 i 2 § 1 i 3 k.p.c. poprzez nieodrzczenie pozwu w sytuacji, gdy droga sądowa była niedopuszczalna, gdyż zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest roszczeniem cywilnym a z zakresu prawa administracyjnego;

I.2) art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 366 k.p.c. poprzez nieodrzczenie pozwu w sytuacji gdy sprawa o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami została już prawomocnie osądzona, tj. powództwo powoda przeciwko pozwanym o wydanie przedmiotowej nieruchomości zostało prawomocnie oddalone;

I.3) art. 321 § 1 k.p.c. poprzez wyrokowanie co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, gdyż powód wnosił o wydzielenie działki gruntu nr (...) z księgi wieczystej (...), a nie o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym;

I.4) sprzeczność ustaleń Sądu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym będącą następstwem naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. polegającą na wyciągnięciu z niego wniosków sprzecznych z logiką i doświadczeniem życiowym oraz przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez:

- uznanie, że roszczenie powoda jest roszczeniem z zakresu prawa cywilnego, w sytuacji gdy roszczenie powoda powinno być rozpoznawane w trybie postępowania administracyjnego,
- uznanie, że roszczenie powoda jest roszczeniem o uzgodnienie treści z rzeczywistym stanem prawnym, podczas gdy wnosił on o wydzielenie działki z księgi wieczystej,
- nieuwzględnienie zapadłych w stosunku do stron rozstrzygnięć co do przedmiotowej nieruchomości zarówno w postępowaniach cywilnych jak i administracyjnych;

II.1) art. 5 ustawy o księgach wieczystych i hipotece poprzez jego niezastosowanie i wydanie wyroku na korzyść powoda, w sytuacji gdy prawo pozwanego chronione jest rękojmą wiary publicznej ksiąg wieczystych;

II.2) art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, zgodnie z którym powód wykazać powinien, że jego prawo nie zostało wpisane do księgi wieczystej lub zostało wpisane błędnie, a powód nie wykazał istnienia swojego prawa, a ponadto poprzez błędną wykładnię i uwzględnienie powództwa w sytuacji gdy roszczenie powoda nieznanne jest art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez odrzucenie pozwu, ewentualnie oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na rzecz pozwanego kosztów postępowania za I instancją oraz apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 10 lipca 2017 roku powodowie wnieśli o oddalenie apelacji oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się niezasadna i podlegała oddaleniu.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy, mając na uwadze zarzut apelacji co do nieuwzględnienia w materiale dowodowym sprawy zapadłych w stosunku do stron rozstrzygnięć w postępowaniach cywilnych oraz administracyjnych (zarzut I.4) apelacji, tj. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.), jak i zarzut (wynikający z uzasadnienia apelacji) dotyczący podstawy ustanowienia prawa użytkowania wieczystego na rzecz (...) i prawidłowości wpisu tego podmiotu do ksiąg wieczystych, postanowił uzupełnić materiał dowodowy w sprawie. Zarówno bowiem w aktach niniejszej sprawy, jak i aktach spraw do niej załączonych brak jest akt ksiąg wieczystych nr (...), w których to powinny się znajdować się oryginały dokumentów będących podstawą wpisu użytkowania wieczystego na rzecz apelującego.

Wprawdzie Sąd I instancji ustalając stan faktyczny w sprawie opierał się na domniemaniu wynikającym z treści księgi wieczystej nr (...) co do istnienia decyzji z dnia 13 kwietnia 1993 r. Kierownika Urzędu Rejonowego w Ł., będącej podstawą wpisu użytkowania wieczystego (wskazując, że decyzja ta znajduje się na k. 15 w aktach księgi wieczystej kw (...)), ale dla prawidłowości rozstrzygnięcia niezbędnym było sprawdzenie – poprzez analizę księgi wieczystej kw (...) – istnienia i treści tej decyzji.

W wyniku przeprowadzenia uzupełniającego postępowania dowodowego, Sąd Okręgowy zapoznał się z oryginałem tejże decyzji i stwierdził, że prawo użytkowania wieczystego (...) zostało wpisane na tej właśnie podstawie oraz – o czym będzie mowa poniżej – w oparciu o art. 182 ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym.

Skoro zatem, Sąd Okręgowy uzyskał w ten sposób pewność co do podstawy wpisu prawa apelującego, to uznał poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne za prawidłowe i w całości przyjął je za własne. Należy w tym miejscu nadmienić, że podniesiony przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.p.c. w

znacznej części w ogóle nie odnosi się do kwestii ustaleń faktycznych, a dotyczy nieprawidłowej zdaniem apelującego kwalifikacji roszczenia powoda jako roszczenia cywilnego o uzgodnienie treści z rzeczywistym stanem prawnym, podczas gdy – zdaniem apelującego – roszczenie to jest roszczeniem o wydzielenie działki z księgi wieczystej i powinno być rozpoznawane w trybie postępowania administracyjnego. W tej części zarzut ten jest w istocie powtórzeniem wątpliwości i argumentów zgłoszonych przez niego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego, o których zasadnie wywiódł Sąd Rejonowy, w związku z czym ponowne przytaczanie argumentacji Sądu Rejonowego w tym zakresie jest zbędne.

Podobnie zresztą pozostałe zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego (zarzut I.1, tj. naruszenia art. 199 § 1 pkt 1 w zw. z art. 1 i 2 § 1 i 3 k.p.c. oraz zarzut I.3, tj. naruszenia art. 321 § 1 k.p.c.) zostały już prawidłowo ocenione jurydycznie przez Sąd I instancji (k. 141 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), a uzasadnienie tych zarzutów nie zawiera w tym zakresie żadnych nowych argumentów.

Odnieść się jedynie należy do zarzutu I.2, tj. naruszenia art. 199 § 1 pkt 2 w zw. z art. 366 k.p.c., w ramach którego apelujący wskazuje na istniejącą w niniejszej sprawie res iudicata z powodu wcześniejszego prawomocnego oddalenia powództwa powoda przeciwko pozwanym o wydanie przedmiotowej nieruchomości (wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wydany 28 listopada 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt. I C 319/07 oraz wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi III Wydział Cywilny Odwoławczy z dnia 7 września 2009 r. w sprawie o sygnaturze akt III Ca 244/09). Jest to zarzut błędny, gdyż wskazane postępowanie dotyczyło wydania rzeczonyj nieruchomości, niniejsze zaś uzgodnienia treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, a zatem podstawa sporu w obu wymienionych sprawach nie jest tożsama. Wyrok prawomocny ma zaś powagę rzeczy osadzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami (art. 366 k.p.c.).

W zasadzie głównym problemem prawnym apelacji – jeśli chodzi o kwestię użytkownika wieczystego – jest pytanie o los wieczystego użytkownika ustanowionego na rzecz apelującego w okresie, gdy właścicielem gruntu był Skarb Państwa, w sytuacji eliminacji tytułu nabycia własności przez Skarb Państwa i „powrotu” tytułu własności do osób fizycznych – dawnych właścicieli. Z samej bowiem istoty tego prawa wynika, że może ono być ustanowione i trwać wyłącznie na gruncie skarbowym albo samorządowym.

W okolicznościach niniejszej sprawy kwestia powyższa jest ściśle powiązana – co silnie akcentuje apelujący – z tzw. rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych wynikającą z art. 5 ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Apelujący stoi na stanowisku, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem tej zasady, powołując przy tym pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 15 lutego 2011 r. (II CZP 90/10), że zasada wiarygodności ksiąg wieczystych obejmuje także prawo użytkownika wieczystego, w związku z czym rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych chroni nabywcę użytkownika wieczystego także w razie wadliwości wpisu w księdze wieczystej Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego jako właściciela nieruchomości.

Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym niniejszą apelację podkreśla jednak, że powyższy pogląd – co wynika z całości lektury uzasadnienia powołanej uchwały – dotyczy sytuacji nabycia prawa użytkownika wieczystego na podstawie czynności prawnej przez osobę trzecią w razie istnienia wadliwego wpisu w księdze wieczystej jako właściciela nieruchomości gruntowej Skarbu Państwa, jednostki samorządu terytorialnego lub związku jednostek samorządu terytorialnego. Oznacza to, że rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych może chronić nabywcę użytkownika wieczystego na podstawie czynności prawnej (art. 5 u.k.w.h.), natomiast nie chroni użytkownika wieczystego ex lege.

Stanowisko takie zaprezentował również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lipca 2013 r. (II CSK 451/12) w sprawie z powództwa J. B. przeciwko Uniwersytetowi (...) w Ł., Skarbowi Państwa – Prezydentowi Miasta Ł. o uzgodnienie treści wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (I C 849/10), wskazując, że (...) – czyli apelujący w przedmiotowej sprawie – nabył wieczyste użytkowanie działki objętej pozwem na podstawie art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy o szkolnictwie wyższym z mocy prawa i nie nastąpiło zbycie nieruchomości na rzecz osoby trzeciej.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy wskazuje, że rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych nie obejmuje zmian stanu prawnego i nie chroni nabycia nieuprawnionego w wyniku innych zdarzeń niż czynność prawna. W konsekwencji powołany przez apelującego fakt pozostawania działki nr (...) w zarządzie pozwanego (...) w dacie wejścia w życie ustawy o szkolnictwie wyższym i ujawnienia prawa wieczystego użytkowania księdze wieczystej nie stanowią z uwagi na nabycie prawa w drodze innego zdarzenia niż czynność prawna – wystarczającej podstawy do przyjęcia, że rękojmia wiary publicznej ksiąg wieczystych chroni nabywcę użytkownika wieczystego na podstawie art. 182 ust. 1 pkt 1 ustawy o szkolnictwie wyższym także w razie wadliwego wpisu w księdze wieczystej Skarbu Państwa jako właściciela nieruchomości.

Na marginesie podkreślić także należy niezasadność ostatniego z zarzutów apelacyjnych, a mianowicie, że roszczenie powoda nie jest znane art. 10 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (zarzut II.2). Podstawową przesłanką dla uwzględnienia powództwa o ustalenie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym jest wykazanie przez powoda, że jego prawo nie zostało wpisane do księgi lub jest wpisane błędnie albo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia. Zgodnie z twierdzeniami pozwu w rozpoznawanej sprawie niezgodność między stanem prawnym nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...), a rzeczywistym stanem prawnym ma polegać na figurowaniu w księdze wieczystej w/w nieruchomości jako właściciela Skarbu Państwa.

Prawidłowo zatem Sąd I instancji konstatuje, że ponieważ wpis prawa własności w księdze wieczystej dotyczyć musi całej nieruchomości objętej księgą, to w sytuacji gdy w jednej księdze uregulowane są dwie różne działki – mające różnych właścicieli jedyną drogą uregulowania takiej nieprawidłowości jest założenie nowej księgi wieczystej dla jednej z działek i wpisanie własności zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie sądów powszechnych (szeroko przywołane w pisemnym uzasadnieniu Sądu Okręgowego) oraz Sądu Najwyższego. Odnośnie zaś założenia nowej księgi wieczystej, dokona tego sąd wieczystoksięgowy, gdyż sąd rozstrzygający sprawę niniejszą – jako sąd cywilny – nie jest władny do jej założenia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy uznał apelację za niezasadną, podlegającą oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Pozwany przegrał sprawę w całości, w związku z czym powinien zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika powodów zostało ustalone na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z § 5 pkt 8 i w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 oraz § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.) – przy wartości przedmiotu zaskarżenia 50.000,00 zł i z uwzględnieniem faktu, że wyrok Sądu I instancji zapadł w dniu 5 października 2016 roku.